

[Christmas Møller.]

20 pCt. kan købes andre Steder, og alle og enhver ved, at de engelske Kul i hvert Fald er dyrere. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Himmelstrup: Vilde Venstres Forslag forhindre dette? Venstres Forslag siger udtrykkelig, at det handelspolitiske skal være det alt overskyggende, og saa er Forholdet jo dette ved al denne Tale om, at Importvarer bliver fordyret, at der vil ikke kunne tænkes noget System, hvor man ikke vil have dette saa meget i Forgrunden, som man vil have det efter Venstres Forslag.

Derfor kan man da ogsaa ganske enkelt og ligetil gøre den økonomiske, den politiske og den valutariske Stilling op paa denne Maade: Den Tale om Valg, som der har været, har intet reelt med denne Sag at gøre, thi Valutalov skulde vi have, og Valutalov vilde vi ogsaa have faaet efter et Valg, uanset hvorledes Valgets Udfald end var blevet. Det er ogsaa uhyre karakteristisk, at det første, det ærede Medlem Hr. Himmelstrup gjorde i Udvalget — da Spørgsmaalet nu engang er fremme —, det var dette at sige, at naturligvis vilde man forlænge den nuværende Valutalov, hvis man skulde have Valg paa den Sag, og derfor er denne Tale helt urimelig, et Valg kunde vi overhovedet ikke faa paa den Sag, for et Valg kunde intet afgøre med Hensyn til den.

Det andet, der staar fast, det er, at valutarisk vil man ikke kunne bestride, at hvis Loven faldt bort, vilde store Vanskeligheder indtræde, vi vilde komme ind i en Situation med Svingninger til Ødelæggelse for sund Økonomi, men vi vilde kunne komme ind i endnu større Farer, om hvilke jeg har tilladt mig at afæske Ministeren en Udtalelse. Stillingen er endvidere den, at Valget har staaet imellem en Ordning, som betød det jernhaarde Greb om alle Varer her i Landet, og et — det erkender jeg gerne — svagt Forsøg, men dog et Forsøg paa at gaa videre i Retning af Frihed, hvorved vi forvort Vedkommende ogsaa har faaet Handelsministerens Tilsagn om — idet han erkendte, at denne Ordning ikke kan vare —, at Udvalg skulde nedsættes, saaledes at man kunde drøfte hele Landets kommende Handelspolitik og Traktatpolitik.

Det er lykkedes, trods disse overmaade vanskelige Vilkaar at arbejde under, at skabe et Instrument, der kan give Handelen større Tryghed, der dog over for et saa voldsomt Indgreb i dens Interesser kan skabe mere Mulighed for den retfærdige Afgørelse, som vi alle tilstræber. Og derfor kan jeg for mit Vedkommende sige til det høje Ting, at

saaledes som den økonomiske, saaledes som den beskæftigelsesmæssige og saaledes som den valutariske Situation foreligger for Landet, og saaledes som man ikke mindst maa bedømme Mulighederne for Afsætning af danske Landbrugsvarer i den kommende Tid, kan jeg trygt anbefale at stemme for Flertallets Ændringsforslag, at stemme Mindretallets Ændringsforslag ned og sluttelig at vedtage Lovforslaget i den ændrede Affattelse.

Jørgen Jørgensen: De Grunde, der i 1932 førte til, at vi fik en Valutaordning efter Venstres Tilskyndelse, maa siges i samme Grad, og maaske endda i stærkere Grad, at være til Stede ogsaa i Dag. Der er ingen, der ønsker disse Foranstaltninger bibeholdt længere end højst nødvendigt. Disse Foranstaltningers Gennemførelse er ikke Udtryk for et nyt Princip med Hensyn til vor Handel, de er ene og alene fremtvunget af Forhold ude i den store Verden, Forhold, som har nødvendiggjort det for Danmark, for at bevare sin Økonomi, at træffe importregulerende Foranstaltninger, naar de Beløb, vi fik for det, vi solgte, gik ned i den Grad, som Tilfældet har været.

Vi har ment, at naar vi, under den Nødvendighedens Lov, hvorunder vi i dette Tilfælde har været, skulde træffe importregulerende Foranstaltninger, saa maatte vi gaa til en Ordning som den, vi er gaaet med til her; fordi den lettere kan afvikles, fordi den ikke har den permanente Karakter, som andre Ordninger af tilsvarende Art vilde have, fordi Valutaattestordningen netop er og altid vil være af en mere midlertidig Karakter end Toldforanstaltninger, som der ellers kunde blive Tale om, saa valgte vi denne Vej. Vi ser i Dag, som vi altid har gjort det, i Toldforanstaltninger en Fare for et Land, og vi er kun gaaet med til de Indgreb i Erhvervslivet, som der her er Tale om, fordi Nødvendigheden byder det. Naar det danske Landbrug i Dag har Mulighed for at afsætte sine Varer i det Omfang, som Tilfældet er, skyldes det ene og alene, at vi har en Ordning som denne — eller i hvert Fald noget tilsvarende —, og ingen har indtil i Dag kunnet give Anvisning paa et bedre Instrument end den Valutaattestordning, vi har.

Der er fra mange Sider udtalt Beklagelse over, at ikke alle fire store Partier denne Gang som de tidligere Gange har kunnet staa sammen om denne Lovgivning; og deri er jeg naturligvis enig, at det vilde have været meget tiltalende, om de